

älska, hemliga passioner, hvilka
han icke kan smärtligt uttänka.
Först har han vänt för, att komma
till sig med någon, som han skulle
hålla förtraffad. Han försöker
att uttänka sitt hjertas tillstånd. Det
är en ambition, hvilken hindrar
 honom från att låta sitt hjerta ge
nåm en öppen bekännelse.

863. Att skänka öfver sin moraliska
förnedring, är visserligen i sin ordning,
men att för skänka, skall icke
vara öfver sitt hjerta, bekymmer, för
någon. Det är alltså, icke i sin ord-
ning. Den väckte frukter nämligen
att han blir begädd af öfver, haren
om han öfver sitt hjerta tillstånd.
Men då, hjälpa det bekymmer.
han bär "sitt inre", är en sorg efter
Guds sinne" borde han väl icke bly-
gas, deröfver, "att Herren har bjudit
ett godt verk i honom" och
lika väl blygas han, utan att märka,
att detta är, en stor synd.

864. Men hvad som mest plågar
den väckte, och hindrar honom från
försoningen är egen rättfärdig-
het, som grund uti öfver.
När den väckte känner sig vara

stadd uti moralisk förnedring, blir
det alltid hans första bemärande
att göra bättring. Detta kan väl
tyckas till en del, hvad det utvärtes
sefvernet angår. Hans öfverande
är nämligen efter, väckelsen helt
annorlunda än förut. Men när han
själf vill förbättra sitt hjerta: då
blir han bly. Han känner inram sig
trefsel, ytelser, onda tankar, och sym-
pa begärelser, hvilka hafva sin
uti hans vidriga passioner, hvilka
själf rättfärdigheten. Det blir förfärlig
tanke, när han blyger beständigt den
samma förfärligheten, att han icke
kan förbättra, ja när, som han kan
verkanen sig så mycket ondska och
orenhet.

865. Då han uti sitt naturliga till-
stånd lefnat uti självbedräfvels
dimmor, och titel dels på den
samma dygden, dels på den
samma dygden, kan det, alltså
falla honom in, att anse "Sjelfbedrä-
fvelsen för ett brätt". Ty han
tänker som så: då dygden anser
för det alltså: verken, efter
den dygden måste kunna bestå
inför Guds öga. Men när han
det öfver vara samt, hvad som
han: lindblom, lachet: att